

HET VERLANGEN

Ze liet hem niet verder praten, schoof haar arm weer door den zijnen.

„We gaan zwemmen,” zei ze toen beslist.

Hij gehoorzaamde, als een hond.

III

Samen gingen ze terug. Freek drong aan op haast. Hij wist niet hoe laat het was en wilde vermijden te laat te komen. Hij voelde hoe zij, op alle mogelijke manieren hun samen-zijn trachtte te rekken. Het vervulde hem met trots en blijdschap en het prikkelde hem. Want ze deed hem, onbewust, het verschil voelen, maakte hem met feillooze scherpheid duidelijk, dat hij nog tusschen twee werelden hing. Hij zag zichzelf spartelen en had het onaangename gevoel, dat de kloof steeds wijder werd. Deze gewaarwording ging gepaard met een groeiend gevoel van angst en gejaagdheid.

De keuze viel hem eigenlijk niet moeilijk. Zij was, van binnen, al lang gedaan. Maar de verwezenlijking bezorgde hem onrust.

„We gaan maar tot aan den boulevard,” zei hij onverwacht, half binnensmonds.

„Ja.” Er lag iets van berusting en kritiek in haar antwoord. Dat voelde hij, vooral het laatste. Hij voelde zich driftig worden. Maar toen streek ze met haar wang langs de zijne. Wild pakte hij haar kin, zoende haar op den mond, zette zijn tanden in haar onderlip. „Au!” Maar hij lachte, tilde haar op en liet haar toen met een plof weer in het zand terecht komen.

„Wanneer zie ik je nou weer?” begon ze, met een stem, die hem verlamde.

„Morgenochtend.”

Eerst zweeg ze, zuchtte toen: „Wat lang.”

„Ja, ik kan d'r ook niks aan doen,” stoof hij op.

„Geef je meer om je . . . vriend dan om mij?” vroeg ze. Meteen liep ze wat lossers naast hem.

„Jasses! Dat weet je toch wel.”

„Ja,” zei ze, weifelend.

„Twijfel je d'r aan?” vroeg hij, nog al bits.

„Nee.”

„Nou, wat zeur je dan.”

„Tjasses, wat ben je naar tegen me.”

„Je weet toch wel . . . dat ik stapel op je ben, maar ik kan toch maar niet net doen of m'n vriend er niet meer is.” Hij voelde een eigenaardige bitterheid bij het uitspreken van het woord vriend.

„Nee,” zei ze langzaam. „Maar zie je . . .”

„Nou?”

„Nee, niks.”

„Toe nou, wat wou je nou zeggen?” Hij sloeg zijn arm om haar middel.

„'t Is nog maar zoo kort.”

„Wat kort?”

„Morgen gaan we al weer naar Amsterdam.”

„Morgen, da's een pest zeg,” zei hij, in een idioom van „mannen onder elkaar.”